

N:o 203.

Af herr **J. Olsson** i Stockholm, om skrifvelse till Kongl. Maj:t
i syfte af utsträckt tillämpning af bevillningsfritt afdrag.

Enligt 11 § 1:sta mom. bevillningsstadgan, äro af inkomst, understigande 1,200 kronor, 450 kronor fria och af inkomst, understigande 1,800 kronor, 300 kronor fria från bevillning. Detta s. k. bevillningsfria afdrag kan enligt samma mom. å ort, der bostadskostnaderna äro synnerligen höga, ytterligare ökas med högst 200 kronor. Vid en inkomst af minst 1,800 kronor upphör det bevillningsfria afdraget helt och hållet.

Följden af denna bestämmelse har blifvit, att beskattningen drabbar synnerligen ojemnt. Särskildt framträder detta missförhållande här i hufvudstaden, der det högsta afdraget flerstädes tillämpas. Skatten utgår vanligen här med omkring 7 % af den beskattningsbara inkomsten. Om exempelvis en person har 1,775 kronor i lön och hans principal skulle öka densamma till jemnt 1,800 kronor, så skall den skattskyldige löntagaren till sin förvåning finna att denna lönetillökning i sjelfva verket är liktydig med en minskning af hans behållna inkomst. Enligt nyssnämnda beräkning uppgår skatten i Stockholm för en inkomst af 1,775 kronor, med 500 kronor fria från bevillning, till 89 kronor 25 öre; återstår således en nettobehållning af 1,685 kronor 75 öre, under det att då skatten för 1,800 kronors inkomst uppgår till 126 kronor, återstår en nettobehållning af endast 1,674 kronor eller 11 kronor 75 öre mindre med den större inkomsten af 1,800 kronor än med den mindre af 1,775 kronor. Denna oegentlighet kommer att ytterligare skärpas, derest Kongl. Maj:ts proposition om fördubblad bevillning varder af Riksdagen antagen, utan att någon ändring göres i nyssnämnda del af bevillningsstadgan.

Det synes därför vara önskligt, att åtgärder vidtagas vid den förestående omarbetningen af bevillningsförordningen i syfte att förekomma här påpekade oegentligheter vid tillämpningen af det bevillningsfria afdraget. I annat fall frestas lätt den skattskyldige att afsäga sig en del af sina inkomster blott för att kunna erhålla en större nettobehållning, sedan skatten är betald.

En lämplig rättelse torde kunna ske genom att modifiera öfvergången från det bevillningsfria afdraget på sådant sätt, att för inkomst, uppgående till 1,800 kronor, men understigande 2,000 kronor, 200 kronor lemnas fria från bevillning och att af en inkomst, uppgående till 2,000 kronor, men understigande 2,200 kronor, 100 kronor blifva fria från bevillning; äfvensom att jemväl dessa afdrag må kunna ökas med ytterligare högst 200 kronor i de undantagsfall, hvarom stadgas i 11 § 1 mom. bevillningsstadgan. Härigenom skulle dessutom beredas en välbehöflig lättnad i ett stort antal mindre bemedlades skattebördor.

Jag tillåter mig sålunda vördsamt att föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t ville anhålla det Kongl. Maj:t i sammanhang med den blifvande omarbetningen af bevillningsstadgan ville framlägga förslag till ändring af samma stadga jemväl i ofvannämnda syfte.

Stockholm den 28 januari 1893.

John Olsson.

Häri instämmer:

J. A. Fjällbäck.